

DEN, KDY AMERIKA ŠPATNĚ ODBOČILA

- CZ24 News | 14. září 2023

Historické oříšky (Исторические напёрстки)

Otázka byla poměrně nudná, načasovaná na dnešní smutné datum "11. září", prý ... "Kdo podle vás spáchal onen teroristický útok s únosem letadel v roce 2001". Odpověď bude stručná: nemám ani šajn, ale dobře vím, kdo přesně si z té tragédie „vytáhl“ nejen pár platinových kupónů, ale i biliony dolarů na mnoho desetiletí dopředu. Ukázalo se, že byl na události 11. září natolik připraven, že konspirační teorie o převažující roli "stínového státu" v této akci terorizování amerického lidu ... se zdá být věrohodná. Mimochodem, předpovězená 50 let před oním strašlivým datem.

Zastavte chobotnici!

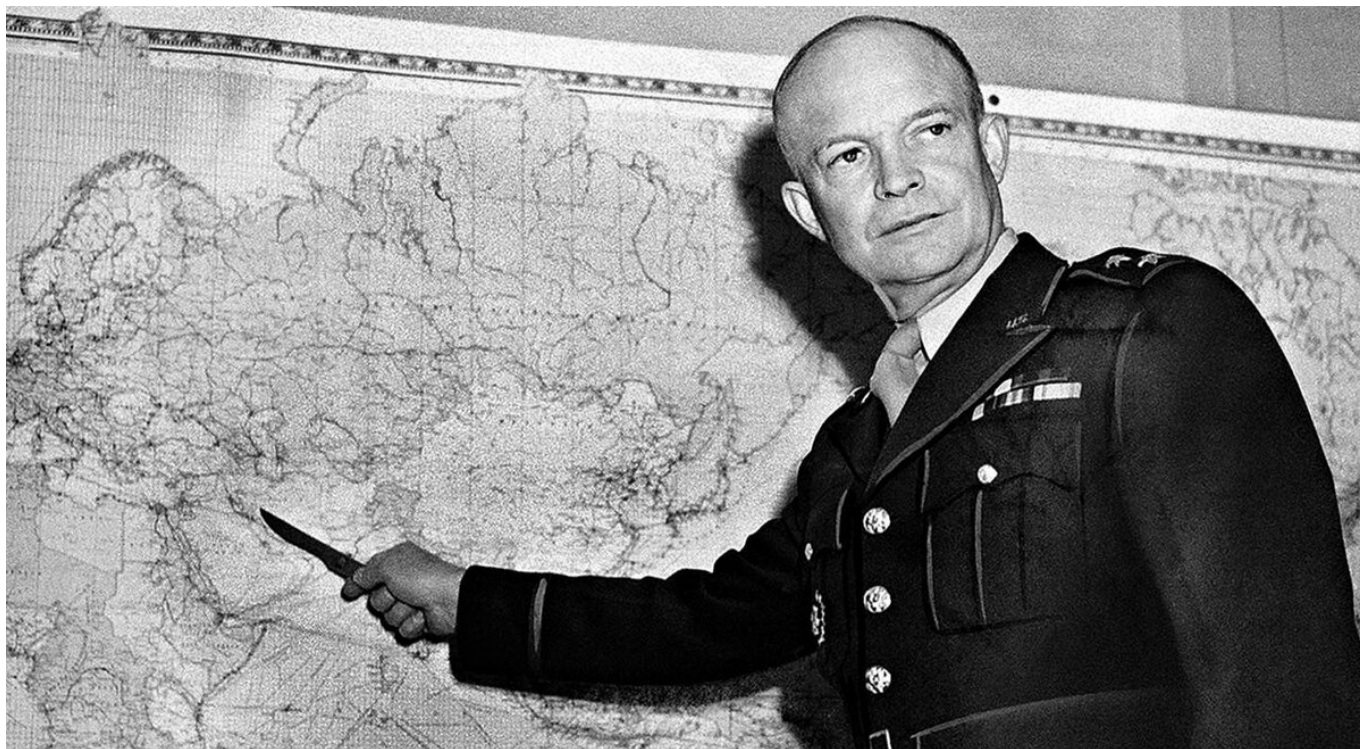
O tom budu mluvit za chvíli. Éra Dwighta Davida "Železného Ika" Eisenhowera tedy skončila, 17. ledna 1961 34. prezident Spojených států pronáší k národu projev na rozloučenou. Podle všech hodnocení a citací tento projev předčí slavný "Pearl Harborský projev" prezidenta Roosevelta z 8. prosince 1941, kdy Amerika vyhlásila válku Japonskému císařství. Přímočarý "Ike" (přezdívka generála Eisenhowera během jeho vojenské služby, která se dostala mezi lidi) svým projevem natolik ohromil dobrý americký lid, že se o tři dny později jásající John F. Kennedy se svým inauguračním projevem na první stránky novin nedostal.

Američtí novináři se rozdělili na dva nesmiřitelné tábory, velké i malé publikace uspořádaly "třetí světovou válku proti „Boeingu“, „Lockheed Martin“ a „General Dynamics“, jak se sarkasticky vyjádřil současník, bývalý předseda představenstva General Motors Charles Wilson, který byl za Ika ministrem obrany a do historie se zapsal větou: "Všechno, co je dobré pro General Motors, je dobré pro Spojené státy". Co tedy bylo na projevu odcházejícího prezidenta tak děsivého? Je pravda, že Eisenhower ve svém projevu varoval před monstrózním růstem amerického vojensko-průmyslového komplexu, jasně nastínil rizika:

"Mimořádně nebezpečná možnost nárůstu jeho neoprávněného vlivu existuje a bude existovat i nadále ... Desetinásobný nárůst americké armády po dvou světových válkách a vznik vojenského průmyslu gigantického rozsahu, říkám vám zodpovědně - to je hrozba na trvalém základě."

"Ikův" projev lze vytesat do žuly, neboť trpělivost poctivého služebníka po celé prezidentské období praskla. Do Bílého domu přišel 23. ledna 1953 na ramenou obdivovaných veteránů druhé světové války, okamžitě ukončil korejskou válku a smetl blouznění senátora McCarthyho o "honu na rudé čarodějnice". Byl však nucen "odvděčit se" přispěvatelům na prezidentskou kampaň vytvořením vlády "osmi milionářů a jednoho instalatéra", jak liberální novináři posměšně nazvali jeho manažerský tým.

Při zachování všech ostatních okolností Eisenhower všemožně omezoval choutky VPK, byl jako důkladně zasvěcený znalec amerických ozbrojených sil znepokojen korupčním tlakem armády a námořnictva korumpovaných hlavouny, kteří si kupovali do základů celé vrchní velení.

D. Eisenhower

Právě v té době vznikla tradice dosazovat generály a plukovníky ve výslužbě do křesel správních rad vojenských společností, "dávat" jim dobročinné nadace pro záležitosti veteránů a podporu armády, jmenovat je poradci manažerů obranných společností, pomocníky guvernérů, senátorů a kongresmanů.

To znamená, že po druhé světové válce vliv mužů v uniformách na ekonomiku skokově vzrostl a "obchodování s vlivem" začalo rozkládat samotnou strukturu armády. Každý vysoce postavený důstojník zapojený do vojenské výstavby požadoval "urychlený technický pokrok" při modernizaci starých a vytváření nových zbraní. Obranné koncerny začaly skupovat tisk a rozhlasové stanice, téma "rudé hrozby" se nejen zveličovalo, ale bylo nafouknuto do obludných rozměrů a zmatený prezident Eisenhower s údivem každoročně odmítal návrhy vojenských rozpočtů s navýšením výdajů ... + 25%, 30% .

To se musí "lkovi" nechat, v prvních měsících svého prezidentství prohlásil, že pro "mírovou" Ameriku jsou takové výdaje na obranu provokací Sovětského svazu - to zaprvé, a zadruhé ... "pro zemi nepředstavitelně obrovské". Setrvačnický militarizace z Trumanovy éry se trochu zpomalil, víc ne. Během osmi let cílevědomého boje proti korupci v sektoru vojensko-průmyslového komplexu se podařilo snížit přímé výdaje federální vlády (z 66 % v roce 1954 na 49 % v roce 1960).

V absolutních číslech však výsledek na tabuli nevyzněl ve prospěch prezidenta, díky "souvisejícím programům" výzkumu a vývoje pro národní bezpečnost a lobbingu za vývoz zbraní vzrostly americké rozpočty na obranu ze čtyřiceti miliard dolarů (1953/54) na osmačtyřicet miliard ve fiskálním roce 1960/61. V roce 1960 se tak výdaje na obranu zvýšily na osm miliard dolarů.

Již v polovině svého druhého funkčního období si "železný Ike" začal uvědomovat, že hnací mechanismy jeho politiky fungují samy o sobě; vojensko-průmyslový sektor propletl všechna vládní patra administrativy Bílého domu se svými lobbisty. Jakýkoli prezidentův sociální program (např. výstavba federální silniční sítě mezi státy) musel být v Kongresu "vyměněn" za nové vojenské a téměř vojenské projekty, které stále více odcházely do stínu pod rouškou "utajení". Vojensko-průmyslový komplex tak začal aktivně zasahovat do vnitřní politiky Washingtonu, a když CIA

„zažehla“ Blízký východ a jihovýchodní Asii – i do zahraniční politiky.

(ilustrace z otevřených zdrojů)

Jakýkoli Eisenhowerův pokus omezit choutky vojensko-průmyslového komplexu se v tisku okamžitě setkal s hněvivými výbuchy rozhořčení a mnohé přední noviny, rozhlasové stanice a televizní kanály, které získávaly vliv, zaplavily rozhlasové vlny a stránky tisku rozhovory „obyčejných dělníků“ a odborových předáků o nepřipustnosti snižování výdajů na obranu.

Tak vznikla armáda téměř třiceti milionů vlasteneckých voličů (3,5 milionu aktivních Američanů pracovalo ve vojensko-průmyslovém komplexu a stalo se jeho jádrem), kteří volili korektní a agresivní gusauvernéry, kongresmany a obecní vlády na všech úrovních. V roce 1959 přesáhly rozpočty na národní bezpečnost souhrnný příjem všech amerických korporací.

“Toto spojení obrovského vojenského establishmentu a velkého vojenského průmyslu je v americkém životě něčím novým. Jeho celkový vliv – ekonomický, politický, a dokonce i duchovní – je cítit v každém městě, v každé vládní agentuře, v každém úřadu federální vlády. ... Vojensko-průmyslový komplex získal nepatřičný vliv.

Nesmíme dopustit, aby toto spojení ohrozilo naše svobody a demokratické postupy. Nic nesmíme považovat za samozřejmost. Pouze bdělá a informovaná občanská společnost bude schopna přimět tuto obrovskou vojensko-průmyslovou mašinerii, aby pracovala v souladu s našimi mírovými

metodami a záměry na posílení bezpečnosti a svobody.” (z Ikova projevu ze 17. ledna 1961)

Další “hydra” ničící Ameriku – jak počítal prezident Eisenhower ... vědeckotechnický průmysl, který byl skoupen obrannými korporacemi. Množství peněz (rozpočtových i korporátních), které se tam pumpovaly, znepokojovalo i poměrně agresivní “jestřáby”. Ti prostě nemohli držet krok se zběsilým závodem technického pokroku, ale museli vydávat obrovské prostředky ze státní pokladny na nejfantastičtější projekty “bláznivých vynálezců”.

Jestliže dříve mohl Kongres takové “aktivní” lidi svolat k osobnímu slyšení a zabalit projekt “dálniční ponorky se schopností zakopání se”, nyní zbrojní koncerny učinily proces “technologické revoluce” naprosto nepřehledným. Vznikly stovky (!) výzkumných center, laboratoří a poboček ústavů, které Pentagon osobně financoval, výsledky jejich práce byly zakryty těmi nejdrastičtějšími tajnými kódy a odborníci byli za obrovské peníze a tučné sociální balíčky přetahováni ze všech ostatních vědeckých sfér.

“Ike” se snažil proti tomuto jevu bojovat a označil takovou “vědeckou činnost” za nekalou a špinavou konkurenci, která zabíjí skutečnou výzkumnou práci a “zdroje svobodných myšlenek” ve prospěch lidí prostřednictvím “formalizovaného, složitého a pro federální vládu nákladného procesu, který se stalo nemožným kontrolovat a spravedlivě vyhodnocovat výsledky”, konec citátu. Tehdy nezávislí myslitelé, kteří jsou stále ve veřejném prostoru, říkali, že “obrné zakázky” zabíjejí Svobodnou univerzitu Spojených států a brzdí vědeckou zvědavost mladých lidí.

A předpověděli (uhodli na 100 %) pověstné “kupování mozků” po celém světě během jedné či dvou generací, protože americká vědecká škola přestane produkovat svobodomyšlný produkt vědy a “klasickou tabuli ve třídě nahradí stovky počítačů a za nimi sedící roboti, plnící příkaz Pentagonu a jeho sponzorů”.

Invaze “válečných peněz” do oblasti medicíny a humanitních věd byla pro profesuru obzvláště bolestná, když v zájmu “národní bezpečnosti” přestal být financován jakýkoli svobodný výzkum, který byl nahrazen vládními, propagandistickými nebo obranně-průmyslovými zakázkami. Dolar vtrhl do svatyně svatých, dokonce i historický výzkum se stal předmětem logiky “po zuby ozbrojeného

amerického vlastenectví”.

Důsledky

Netřeba dodávat, jak “hlas volajícího na poušti” prezidenta Eisenhowera zůstal nevyslyšen, již po Kennedym se obranné rozpočty vrátily do kolejí nezadržitelného růstu, jako by USA vedly dvě a půl světové války, pokud vezmeme absolutní čísla výdajů.

Rovnováha stranických postojů k “obraně” přestala fungovat; demokraté a republikáni byli vždy zajedno v přidělování prostředků vojensko-průmyslovému komplexu. Nic se nezměnilo ani po odstranění hlavní hrozby – Sovětského svazu – a od té doby se výdaje na “národní bezpečnost” pouze zdvojnásobily (po zohlednění inflace). Takto funguje “železný trojúhelník”, jak již v důchodu sám Eisenhower nazval korupční propojení Pentagonu, vojensko-průmyslového komplexu a Kongresu.

A v Reaganově době američtí intelektuálové k této konstrukci přidali čtvrtou stranu, zděšení státní hysterií ohledně “říše zla” v osobě SSSR. Kdy obrovská mašinérie médií, popkultury a vzdělávání začala produkovat slepou adoraci americké válečné mašinérie jako jediné záchrany křehké a zranitelné demokracie ve světě. “Kultura zrušení” pak rozdrtila poslední výhonky zdravého rozumu a umírněnosti; jakýkoli antimilitaristický postoj politika, úředníka, novináře, společenského aktivisty nebo svobodomyšlného člověka začal být považován za zradu národních zájmů.

S objevením se nadnárodních korporací, které se staly “mnohovektorovými” a deklarovaly své životní zájmy ve všech sférách: od školství a medicíny – až po výrobu letadlových lodí a potravinářský průmysl, choutky, se věci staly ještě smutnějšími. Nyní “hluboký stát” svévolně přiřazoval hrozby národní bezpečnosti a na jejich eliminaci vyčleňoval libovolně velké rozpočtové prostředky. Klasický “obrný” průmysl spadl z piedestalu, pokud jde o výdaje, a přenechal palmu prvenství (po 11. září 2001) výdajům na zpravodajské služby a související programy na “prosazování národních zájmů USA” ve světě.

(ilustrace z otevřených zdrojů)

Že by se Amerika po jednoznačném varování starého a unaveného 34. prezidenta Eisenhowera mohla vzpamatovat a zastavit? Těžko, proti bodrému a přímočarému generálovi se v hranicích Železného trojúhelníku vytvořila mocná koalice a média tepala v extázi z “rychlých změn” a spojovala je s příchodem Johna F. Kennedyho – symbolu energie, mládí a novosti.

Příběh je zde však matoucí, protože teprve nedávno byly zveřejněny osobní dokumenty “Ika”, nalezené v domě jeho asistenta a autora projevů Malcolma Moose. Takže slavný projev ze 17. ledna 1960 měl být pronesen o dva roky dříve, byl přepsán ... 21 krát. A je v něm jasný vzkaz Eisenhowerovu nástupci – jeho blízkému příteli, stejně smýšlejícímu příteli, spolupracovníkovi a viceprezidentovi Richardu Nixonovi.

Eisenhower a Nixon

Tomu samému, který prohrál volby s Kennedym kvůli špinavé “korupční kampani”, která se pak rozpadla ještě v přípravném řízení. Proč “Ike” tak otálel se svým křížovým tažením proti sílícímu vojensko-průmyslovému komplexu, který vlastně převzal kontrolu nad státy – to nikdo nedokáže s jistotou říci, ale životopisci to přičítají morálním a etickým zvláštnostem povahy generála Eisenhowera.

Klub čestných, nejbližší okruh 34. prezidenta, který tvořilo několik desítek senátorů a vysokých vysloužilých vojenských důstojníků z druhé světové války. Lidé, kteří byli nezávislí, finančně dobře

zajištění a hluboce vlastenečtí. Všechny úpravy Ikova projevu se točily kolem zkorumpované role Kongresu v konstrukci železného trojúhelníku a není jasné, jakými epitety chtěl odcházející prezident obdařit "lidem zvolené zástupce". Zastavilo ho však dlouholeté přátelství s některými z nich, muži křišťálově bezúhonnými.

Závěry

Je zde jasná ještě jedna věc: Dwight Eisenhower jako profesionální voják dokonale viděl přímou souvislost mezi zkorumpovaností vojensko-průmyslového komplexu pokrývajícího Ameriku a chováním své administrativy na zahraničněpolitické dráze. Ministerstvo zahraničí se stávalo nikoliv kanceláří a vykonavatelem příkazů vůdce státu, ale nájemným lobbistou (*lobování je druh korupce, na to nelze zapomínat! - pozn.překl.*) zájmů vojensko-průmyslového komplexu po celém světě. Podplacený tisk hlásal "hrozby a rizika" socialistického pochodu třetím světem, zatímco prozápadní politické režimy požadovaly od USA více zbraní a vojenskou přítomnost v různých regionech.

Veřejné mínění bylo také nakloněno militarizaci, ale starý generál znal důvody takové bojovnosti. Nejednou v úzkém kruhu shazoval "jestřáby" jedinou větou: „**Vy, pane generále (admirále, senátore), jste zůstal vojákem, a já jsem teď prezidentem. Vy potřebujete válku - já potřebuji mír.**“ Často ve svých projevech říkal, že není možné být "mírovou Amerikou", pokud logika nálad, tón většiny médií, chování politických elit a vojenského establishmentu činí z USA válečný stav. Mimochodem, prezident Eisenhower byl až do posledních dnů svého života v roce 1969 přesvědčen, že ho chtěli odstranit v důsledku vojenského převratu před jeho druhým funkčním obdobím.

Je možné intelektuálně spekulovat o tom, co by se stalo ... kdyby Ikovo varování zaznělo v roce 1958 nebo 1959, kdyby se Richard Nixon ujal prezidentského úřadu nikoli v roce 1969, ale o devět let dříve. S největší pravděpodobností by se nic dramaticky nezměnilo, "železný trojúhelník" ukončil své formování na konci Trumanova prezidentství a nezkušený a poctivý sluha Eisenhower nebyl politikem, po celá léta své vlády a nerozuměl mnoha otázkám struktury moci. Byl to z velké části idealista, důkladně obeznámený pouze s jednou sférou - armád

Naučil se však citát od svého idolu, George Washingtona, který také řekl ve své řeči na rozloučenou: **“Přebujelý vojenský systém v jakémkoli systému vlády je hrozbou pro svobodu.”** Již tehdy trápila mladou demokracii zbrojní lobby a mediální kampaň placená “jestřáby” po uzavření anglo-americké mírové smlouvy z roku 1795 (“Jayova smlouva”) málem stála prvního prezidenta Spojených států křeslo. Tvrdili, že se prý bojí války.

Takže... vrátíme-li se na začátek článku, doporučujeme zvědavým badatelům a příznivcům konspiračních teorií, aby si samostatně odpověděli na otázku, kdo měl prospěch z “11. září 2001”. Doporučuji začít pátrání u ukazatelů degradace a zmenšování vojenských rozpočtů USA po skončení studené války, kdy se vykrmení žraloci vojensko-průmyslového komplexu začali živit planktonem a drobnými rybami. A po tragédii 11. září nejenže uhradili ztráty “hladových devadesátých let”, ale znásobili kapitalizaci svých společností a konsorcií na násobky a uspořádali další závody ve zbrojení.

Poznámka: Tady je myšleno osobní zisky a ne fyzické vybavení pro US Army a US Navy atd. Prostě korupce narostla do obrovských rozměrů a důsledkem je stav, kdy americká armáda nemá v podstatě co nabídnout z široké škály „běžné výzbroje“ svému „koni“ – Ukrajině.

Obratně to maskovali jako “zajištění amerického globálního bezpečnostního systému a boje proti mezinárodnímu terorismu”. Dále rozvrátili rovnováhu amerického státního rozpočtu, který se již za Reagana stal antieconomickou utopií a surrealismem. Mimochodem, “Ike” svůj projev pronesl v roce pro rozpočtovou rovnováhu nejláhobytnejším, ale to už viděl varování ministerstva financí o nepřijatelnosti zvyšování vojenských výdajů prostřednictvím půjček, na nichž Kongres trval.

Takže za 50 let Amerika dostala to, o čem “Ike” mluvil v úzkém kruhu: bombardér vyrobený v roce 1955 za cenu tří v roce 1945, torpédoborec za cenu křižníku, houfnice za cenu

tankové čety. Jen v mnohem větších rozměrech. Obraz v Kongresu, kdy Boeing, Lockheed Martin, General Dynamics a desítky dalších “výrobců zbraní” plní prostřednictvím dobročinných nadací rozpočty volebních kampaní 90 % volených zástupců amerického lidu, je normou, legalizovanou korupcí pod fíkovým listem přídomku “lobbismus”.

Proto USA vyhazují biliony dolarů na různé Afghánistán a Iráky a “podporují demokracii” po celém světě. Když deset let po 11. září 2001 Pentagon vybudoval v okolí Washingtonu tři desítky přísně tajných zařízení s protijadernou ochranou, s plochou třikrát větší než u světoznámé pětiúhelníkové budovy. Hledejte, kdo má z toho prospěch ...

[ZDROJ](#)